

MARIA ASSUMPTA MAYMÓ I PERXÉS 1935-2018

La germana Maria Assumpta ens ha deixat el dia 4 de juny, als 82 anys, per estar per sempre amb el seu Senyor que tant ha cercat i estimat en la seva vida.

Dona d'una gran profunditat humana i espiritual. Perfeccionista, exigent, entusiasta, apassionada i vital. Ha sabut compaginar una vida intensa de pregària amb una entrega sense condicions a la comunitat i als qui la necessitaven.

Va néixer a Barcelona, el 19 de juliol de 1935. Va ser l'única noia de la família Maymó-Perxés formada per cinc germans. Ha estimat molt la seva família de la qual n'ha estat sempre un referent i un suport.

Als 22 anys va entrar a les germanetes de l'Assumpció. Una germana de la nostra comunitat, Maria Teresa Botey, que va ser germaneta com ella, recorda que, durant el noviciat, demostrava una gran responsabilitat, entrega i discreció notable i que se la veia molt feliç. Es prenia molt seriosament les classes durant el llarg temps de formació i posteriorment va tenir molt interès de fer la carrera d'infermeria i d'estar preparada per servir els malalts que els encomanaven. Va fer la seva professió temporal com a germaneta el 29 de gener de 1961 a París.

Dotze anys més tard, el 25 de gener de 1973, va entrar al nostre monestir, i va fer la professió solemne el 20 de desembre de 1975. La seva divisa: «Ningú no coneix el Pare sinó el Fill i aquells a qui el Fill el vulgui revelar» (Mt 11,27).

Sempre ha viscut intensament la litúrgia i no ha estalviat mai esforços per participar en l'ofici diví, ni a cap assaig de cant, perquè li agradava molt l'ofici cantat que gaudia profundament. Al llarg dels anys ha realitzat diversos serveis, primer tenint cura de la infermeria, més endavant va ser procuradora i responsable de la comptabilitat, fins ara.

Tenia una gran disponibilitat per servir la comunitat amb el que fos: cosir, ajudar a la cuina, elaborar el codonyat que la comunitat obsequia per Nadal; arreglar qualsevol cosa electrònica; tenia molta afició a les noves tecnologies. Era generosa, comprensiva i atenta. En la seva actitud amb els treballadors s'ha fet estimar; era propera, delicada, justa.

Fa quatre anys se li va demanar d'anar amb altres germanes al santuari de Puiggraciós, per continuar-hi la presència de la nostra comunitat. Va viure intensament la vida, les relacions i les activitats que hi ha al voltant del santuari. No obstant això, compaginava aquest servei amb el de procuradora del monestir.

En saber la darrera malaltia, la seva actitud fou de confiança total i d'abandó a les mans d'Aquell que l'estima i a qui ella ho ha supeditat tot. En els seus darrers dies passava llargues hores de la nit a l'oratori.

Al llarg d'aquesta malaltia tan dolorosa no ha deixat de ser autònoma fins a l'últim dia, per no donar feina a les germanes, fins i tot ajudava en el que podia.

Ens ha deixat el bon record de la seva fortalesa, de la seva coherència i de la seva fe.

Acabem aquesta semblança amb una pregària molt resada i estimada per ella

FE

Crec que Jesús és Déu, el cor m'ho diu,
i enamorat segueixo sa doctrina;
no vull saber la causa ni el motiu
de res que hagi dictat sa veu divina;

vull creure refiat, cluca la nina,
el cor rendit, l'enteniment passiu.
Senyor, sóc un infant, aquí em teniu;
sols vostra mà de Pare m'encamina.

Ja sé on em portareu; mes... vull anar-hi,
vull seguir la remor del vostre peu
amunt, amunt fins al mateix Calvari.

Em plau morir, en el llit pairal, la Creu,
i mentre l'agonia m'aclapari,
pensaré amb goig que em ressuscitareu.

JOAQUIM RUYRA